

Arrest

nr. 334 402 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 februari 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 februari 2019 afgevoerd uit de bevolkingsregisters van de stad Vilvoorde.

1.2. Verzoeker verklaarde sinds 27 juni 2024 opnieuw in België te zijn.

1.3. Op 28 juni 2024 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor *“invoer van verdovende middelen in vereniging”*. Hij werd vervolgens overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen.

1.4. Op 21 februari 2025 werd verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld onder voorwaarden.

1.5. Op 21 februari 2025 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen bij arrest van 16 oktober 2025 met nummer 334 404.

1.6. Eveneens op 21 februari 2025 neemt verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer:

*Naam : [T.]
voornaam : [M.-A.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Marokko*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.02.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 03.09.2024 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. [T. M.-A.] verklaart in België te zijn sinds 27.06.2024, komend uit Spanje met het vliegtuig om hier te studeren. Hij heeft geen vaste relatie in België, geen minderjarige kinderen, maar wel andere familieleden, namelijk twee tantes. Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn twee tantes. Betrokkene verkeert in goede gezondheid en wenst terug te keren naar Spanje, land waar hij recht op verblijf heeft, wat op 27.08.2024 bevestigd werd door de Spaanse autoriteiten. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene werd op 28.06.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van invoer van verdovende middelen in vereniging, feiten waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld.

Er zijn aanwijzingen dat inverdenkinggestelde betrokken is bij een organisatie die op grootschalige basis cocaïne vanuit Zuid-Amerika naar België smokkelt via de Antwerpse haven. Lopende het onderzoek werden er meerdere feiten ontdekt waarbij grote partijen cocaïne in beslag werden genomen in binnen- en buitenland. Bij medeverdachte Q. [D.] welke één van de vrachtwagenbestuurders betreft die bekentenissen heeft afgelegd dat hij bij de drugsuithalingen betrokken was als chauffeur, werd een GSM aangetroffen waarin ter zake belastende communicatie werd aangetroffen. Daarbij werd ook communicatie aangetroffen met de gebruiker van het oproepnummer [...] welke in de GSM van Q. is opgeslagen onder de nickname 'inconu'. De communicaties tussen beiden starten op 02.10.23 en duren tot 02.11.23. Uit retroactieve bevraging van de telefonie, blijkt dat er in totaal 146 communicaties tussen beiden zijn, welke abrupt stoppen op 02.11.23.

Op deze datum van 02.11.23 werd door Q. [D.] een zgn. 'Trojaanse container' naar de druggevoelige kaai 1742 in de haven van Antwerpen gebracht met daarin 9 insluipers waarvan er aanwijzingen zijn dat deze met grote waarschijnlijkheid een partij van 7,5 ton cocaïne dienden te recupereren. Zowel de drugs als de insluipers werden gearresteerd in de nacht van 2 op 3 november 2023. In de inhoud van de berichten verstuurd door 'inconu' zijn aanwijzingen terug te vinden dat deze bij deze feiten een sturende rol heeft. Het bewuste voormelde oproepnummer [...] verbonden aan 'Inconu' staat bij de provider geregistreerd op naam

van huidige inverdenkinggestelde [T. M.-A.]. Bij analyse van de periode van contacten met Q. zijn aanwijzingen terug te vinden dat 'inconu' alzo in verband kan worden gebracht met 3 feiten waaronder de feiten van 05.10.2023 waarbij in Southampton 444 kg cocaïne wordt aangetroffen in een container en waarbij Q. tracht om deze container op 09.10.2023 frauduleus af te halen in de haven van Antwerpen, de feiten van 18.10.2023 waarbij Q. erin slaagt om een container HLB09427826 op de kaai te stelen en waarbij uit analyse blijkt dat er een onbekende hoeveelheid cocaïne uit het motorcompartiment werd gehaald, doch dat er nog 22,5 kg vergeten werd, én de feiten van 02.11.2023 waarbij Q. een container naar de druggevoelige kaai 1742 brengt waar nadien 9 insluipers worden in aangetroffen.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).

Rekening houdend met de preciaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Op 2 september 2025 verstuurt verzoeker verwijzend naar artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een bijlage naar de Raad met als titel “mededeling bijkomend stuk”. Het betreft de Spaanse verblijfsvergunning van verzoeker, “geldig van 28/05/2025 tem 01/07/2029”. Verzoeker vraagt om dit stuk “mee in rekening te brengen”.

Artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Raad voert rechtstreeks briefwisseling met de partijen.

Hij is gerechtigd alle bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft, door deze partijen te doen overleggen.”

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Raad in de beschikking tot oproeping voor de terechtzitting, met verwijzing naar artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet partijen verzoekt om nuttige inlichtingen en bescheiden over te leggen.

Dat verzoeker meedeelt dat hij een Spaanse verblijfsvergunning heeft, “geldig van 28/05/2025 tem 01/07/2029” is een nuttige inlichting maar de Raad kan deze als annulatierechter niet, zoals verzoeker vraagt, mee in rekening brengen of betrekken bij het beroep. Immers betreft het een stuk dat dateert van na het

treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan dit stuk daarom niet aanwenden om een onwettigheid in de bestreden beslissing vast te stellen. Ten overvloede wijst hij erop dat de bestreden beslissing het Spaans verblijfsrecht van verzoeker niet in vraag stelt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van machtsafwending door verwerende partij”*.

Hij betoogt als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 21.02.2025) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting

inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing (bijlage 13sexies) wordt niet ernstig of minstens niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaren.

Het enige gegeven dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat heeft gestaan en tijdelijk (lopende het gerechtelijke onderzoek), is niet afdoende om een inreisverbod van 3 jaren te verantwoorden. Verwerende partij legt onmiddellijk een inreisverbod op voor de termijn van 3 jaren.

In het geval van verzoeker wordt hij dan voor een periode van 3 jaren de toegang tot het Belgisch grondgebied (en alle andere Schengenlanden) ontzegt, zowel voor zich in België te vestigen als voor een toeristisch tripje naar België of een ander EU-lidstaat, terwijl hij in Spanje verblijfsgerechtigd is en waarvan verwerende partij in het kader van de hoorplicht kennis van heeft kunnen nemen.

Dit is niet meer ernstig en is minstens disproportioneel.

Verwerende partij diende minstens bijkomend te motiveren gelet op de concrete (familiale) situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft hierover op geen enkel moment op een afdoende wijze melding van gemaakt noch naar verwezen.

Bijkomend is verzoeker nog steeds onder de controle van de gerechtelijke diensten, daar hij onder strikte voorwaarden werd vrijgelaten, met name moet hij een vast adres houden in België en is hem het verbod opgelegd om het Belgisch grondgebied te verlaten.

De houding van verwerende partij in het licht van het dossier van verzoeker is niet zorgvuldig laat staan redelijk te noemen. Verzoeker wordt door de bestreden beslissing aangezet / gedwongen om zijn voorwaarden te schenden en aldus een gerechtelijke beslissing die zijn vrijheid van komen en gaan bepaald te negeren.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet, minstens niet op een afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaren zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke disproportionele wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Bovendien is het conform artikel 74/11 lid 4 is het niet de bijlage 13sexies (lees: inreisverbod) die gepaard kan gaan met een bijlage 13, maar juist andersom, namelijk dat EERST een bevel dient te worden gegeven dat KAN gevolgd worden met een INREISVERBOD.

Immers, uit artikel 1 § 1, 8° blijkt onder inreisverbod het volgende te worden verstaan: “ de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”

Uit de samenlezing van artikel 1, § 1, 8° en artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet, blijkt er een chronologie te bestaan bij het opleggen van een inreisverbod.

Het is EERST een verwijderingsmaatregel die moet genomen worden die (daarna) KAN gepaard gaan met een inreisverbod.

Met andere woorden het moet – aan de hand van het administratief dossier – mogelijk zijn om na te gaan welke beslissing als eerst werd genomen.

Immers, indien niet kan uitgemaakt worden welke beslissing eerst werd genomen (lees: tussen bijlage 13 en bijlage 13sexies) of het komt te blijken dat eerst de bijlage 13sexies die werd genomen en pas daarna de bijlage 13, dan is er een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dient de bestreden beslissing vernietigd te worden (zie: arrest RvV dd. 16 mei 2023 (n° 289 022) (zaak RvV 290 136 / IX), https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/a289022.an_.pdf).

In casu kan uit de bestreden beslissing (lees: bijlage 13sexies) niet uitgemaakt worden welke beslissing (tussen de bijlage 13 en de bijlage 13sexies) als eerste werd genomen. Dit zorgt ervoor dat verzoeker de WETTIGHEID van de bestreden beslissing niet kan nagaan, zodat de de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 74/11 en artikel 74/14 en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel. De huidige bestreden beslissing betreft een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en is dus geen verwijderingsmaatregel, zodat de schending van voormelde wetsbepaling niet dienstig kan worden opgeworpen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient de Raad op te merken dat elke concrete toelichting ontbreekt van de wijze waarop deze beginselen en bepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Tevens duidt verzoeker niet waarom de bestreden akte getuigt van machtsafwending.

Deze onderdelen van het eerste middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In dat geval rust op verweerder de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872), dit voor maximum drie jaar.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om in het bestreden inreisverbod tot uiting te laten komen waarom hij dit verbod oplegt voor een bepaalde termijn. Hierbij moet hij rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. De formele motiveringplicht in het licht van voormelde bepalingen vereist echter niet dat verweerder uitlegt waarom hij geen inreisverbod oplegt voor een duur van minder dan drie jaar.

De bestreden beslissing bevat in casu duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod waarbij verweerder uitgebreid ingaat op de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motivering niet dat er sprake is van het op nagenoeg automatische wijze opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond door theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht of de overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing “*schaars*” of “*niet afdoende*” is gemotiveerd. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit – en die erop wijzen dat hij deze motieven begrijpt en zich erop verdedigt – wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan hij tevens de schending opwerpt.

3.4. Inzake de geschonden geachte materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan de Raad voor wat betreft de draadwijde ervan verwijzen naar de theoretische beschouwingen die daarover figureren in het verzoekschrift

3.5. Verweerder stelt vast dat verzoeker een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Concreet verwijst hij naar het feit dat verzoeker op 28 juni 2024 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omdat er aanwijzingen zijn dat hij is betrokken bij een organisatie die op grootschalige basis cocaïne vanuit Zuid-Amerika naar België smokkelt via de Antwerpse haven. Tevens zijn er aanwijzingen dat verzoeker bij bepaalde vastgestelde drugsfeiten, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, een sleutelrol heeft vervuld. Verweerder verwijst naar de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten evenals naar het lucratief en repetitief karakter ervan. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoeker in goede gezondheid verkeert en er geen gezinsleven kan weerhouden worden met zijn twee tantes die in België verblijven.

3.6. Noch met zijn minimaliserende overtuiging dat “*het enige gegeven*” dat hij onder aanhoudings-mandaat is geplaatst niet afdoende is voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar, noch met zijn betoog dat een inreisverbod verstrekkende gevolgen heeft, toont verzoeker aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van verweerder om op basis van de voormelde overwegingen een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad acht het nog nuttig erop te wijzen dat in stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift, dat de beschikking van de raadkamer betreft van 21 februari 2025 waarbij verzoeker werd vrijgesteld, kan worden gelezen: “*Er blijven ernstige aanwijzingen van schuld bestaan. De feiten kunnen voor de in verdenking gestelde een correctionele hoofdgevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf tot gevolg hebben op grond van de artikelen en/of wetsbepalingen zoals aangehaald in het voormelde bevel tot aanhouding, alsmede artikel 2 bis, paragraaf 3 van de wet van 24 februari 1921.*”

3.7. Verzoeker voert aan dat hem de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt ontzegd “*(en alle andere Schengenlanden)*” terwijl hij verblijfsgerechtigd is in Spanje. Dat verzoeker een Spaanse verblijfs-vergunning heeft blijkt uit navraag van verweerder bij de Spaanse autoriteiten en komt tot uiting in de bestreden beslissing waarin kan worden gelezen: “*Betrokkene verkeert in goede gezondheid en wenst terug te keren naar Spanje, land waar hij recht op verblijf heeft, wat op 27.08.2024 bevestigd werd door de Spaanse autoriteiten.*” Verder kan in de aanhef van het bestreden inreisverbod worden gelezen: “*[...] wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. [...] Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit*

inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.” In casu wordt verzoeker dus enkel een nationaal inreisverbod opgelegd. Verzoeker wordt bijgevolg niet de toegang ontzegd tot alle Schengen-landen, waaronder Spanje terwijl hij daar verblijfsgerechtigd is, waardoor zijn kritiek feitelijke grondslag mist.

3.8. “*Bijkomend*” betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig is omdat ze hem dwingt de in de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen opgelegde voorwaarden te schenden, waaronder het verbod om het Belgisch grondgebied te verlaten en het hebben van een vast adres op Belgisch grondgebied. Deze beschikking werd gevoegd als stuk 8 bij het verzoekschrift. Ze dateert van 21 februari 2025, zijnde de dag dat de bestreden beslissing werd getroffen. Het staat dus niet vast dat verweerder reeds op de hoogte was gesteld van deze beschikking toen hij de bestreden beslissing trof. Alleszins wijst de Raad erop dat het in punt 1.5. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet waardoor dit besluit op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gepaard moet gaan met een inreisverbod. Evenmin is er sprake van een hiërarchie tussen beschikkingen van de raadkamer die binnen het domein van het strafrecht worden uitgevaardigd en beslissingen die zich opdringen in het kader van het vreemdelingenrecht. Dat de raadkamer in casu een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte en hieraan voorwaarden verbond, houdt niet in dat verweerder geen inreisverbod moet opleggen, gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, als hij van oordeel is dat de wettelijke voorwaarden daartoe vervuld zijn.

3.9. Tot slot mist verzoekers kritiek dat uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt welke beslissing eerst werd genomen, de bestreden bijlage 13sexies dan wel de in punt 1.5. bedoelde bijlage 13, elke feitelijke grondslag. Immers kan worden gelezen in de bestreden beslissing: “*De beslissing tot verwijdering van 21.02.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.*” evenals “*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.*” Hieruit blijkt duidelijk dat de in punt 1.5. bedoelde beslissing eerst werd getroffen en vervolgens het inreisverbod dat hiervan een accessorium vormt. Verzoekers andersluidend betoog op grond waarvan hij stelt dat hij “*de WETTIGHEID van de bestreden niet kan nagaan*” kan daarom niet worden gevolgd. Verzoeker zoekt manifest spijkers op laag water.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoeker op: “*Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht.*”

Hij betoogt als volgt:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Spaanse partner / echtgenote met wie hij een duurzame relatie en een gezinsleven heeft. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij dit opgebouwd gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen, zeker wanneer verzoeker het gebod heeft gekregen van de gerechtelijke diensten om een vast adres te hebben op Belgische bodem en een verbod heeft gekregen om het Belgisch grondgebied te verlaten op straffe van aanhouding en opsluiting in de gevangenis.

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Spaanse partner / echtgenote.

Bovendien veronderstelt het hebben van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet per definitie een samenwonen tussen de partners, zolang de duurzame relatie aangetoond kan worden. In casu is er tussen verzoeker en zijn Spaanse partner / echtgenote een duurzame relatie, daar de Spaanse immigratiediensten op basis van de duurzame relatie met zijn Spaanse partner een verblijfsrecht van 5 jaren hebben toegekend.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Spaanse partner / echtgenote. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in Spanje bevinden en verzoeker daar ook verblijfsgerechtigd is.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv. tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen.

Verzoeker is in casu helemaal niet afdoende gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke, familiale situatie en verblijfssituatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;

3.11. Verzoeker is ervan overtuigd dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, gelet op het feit dat hij een duurzame relatie met zijn Spaanse partner heeft op basis waarvan hij in Spanje een verblijfsrecht van vijf jaar verkreeg. Hij stelt dat verweerder dit gegeven niet heeft meegenomen in zijn belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM waardoor dit een disproportioneel karakter heeft. Verzoeker wijst erop dat het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in Spanje bevindt en dat hij in zijn land van herkomst, Marokko, zijn in Spanje opgebouwd familieleven niet kan voortzetten.

3.12. In de aanhef van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat aan verzoeker *“een inreisverbod voor 3 jaar [wordt] opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied”*, alsook *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* In de bestreden beslissing kan verderop uitdrukkelijk worden gelezen dat verzoeker *“wenst terug te keren naar Spanje, land waar hij een recht op verblijf heeft, wat op 27.08.2024 bevestigd werd door de Spaanse autoriteiten”*. Het bestreden inreisverbod verplicht verzoeker derhalve niet om terug te keren naar Marokko. Hij wordt slechts verplicht het Belgisch grondgebied niet meer te betreden gedurende drie jaar. Het inreisverbod geldt niet voor Spanje zodat hij zich naar daar kan begeven waar hij over een verblijfsrecht beschikt en waar volgens eigen zeggen het centrum gelegen is van zijn sociale, familiale en economische belangen. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt omdat hij zou moeten terugkeren naar Marokko. Gezien het nationale inreisverbod kwam het verweerder toe rekening te houden met en te motiveren aangaande verzoekers familiale situatie in België. Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder voldaan aan deze verplichting. Zo kan hierin worden gelezen: *“Hij heeft geen vaste relatie in België, geen minderjarige kinderen, maar wel andere familieleden, namelijk twee tantes. Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn twee tantes.”* Verzoeker brengt tegen deze overwegingen niets in, waardoor ze overeind blijven.

3.13. Gezien al het voormelde ziet de Raad niet op welke wijze het feit dat de raadkamer verzoeker een gebod heeft opgelegd om te beschikken over een vast adres in België en een verbod heeft opgelegd om het Belgisch grondgebied te verlaten, verband houdt met een beschermenswaardig privé-, gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

3.14. Vervolgens betoogt verzoeker dat hij niet afdoende werd gehoord *“over zijn persoonlijke, familiale situatie en verblijfssituatie”* in het kader van het voornemen van verweerder om de bestreden beslissing te treffen.

3.15. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over het hoorrecht.

3.16. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker *“een vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht [heeft] ingevuld op 03.09.2024 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken”*. Dit wordt ondersteund door het elektronisch administratief dossier waarin zich voormelde vragenlijst bevindt evenals een verslag opgesteld op 3 september 2024 door attaché X.N. van het gesprek met verzoeker en de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van het hoorrecht. In de aanhef van deze vragenlijst kan worden gelezen: *“Deze vragenlijst wordt u overgemaakt omdat u geen verblijfsrecht in België heeft en u zich momenteel in de gevangenis bevindt. De Dienst Vreemdelingen-zaken zal bepalen of er een terugkeerbeslissing ten aanzien van u moet worden genomen. Als een dergelijke beslissing wordt genomen, zult u een bevel krijgen om het grondgebied te verlaten, met het oog op uw terugkeer naar uw land van herkomst of naar een land waar u verblijfsrecht heeft. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan eventueel gepaard gaan met een inreisverbod voor België of voor het gehele Schengengebied. De duur van het inreisverbod zal afhangen van uw persoonlijke situatie. Deze kan variëren van 2 tot 20 jaar.”*

(vrije vertaling van: *“Ce questionnaire vous est transmis car vous n’avez pas le droit de séjour en Belgique et que vous êtes actuellement en prison. L’Office des étrangers déterminera si une décision de retour doit être prise à votre égard. Si une telle décision est prise, vous recevrez un ordre de quitter le territoire en vue de votre éloignement vers votre pays d’origine ou vers un pays où vous avez un droit de séjour. L’ordre de quitter le territoire sera éventuellement assorti d’une interdiction d’entrée en Belgique ou dans l’ensemble de l’espace Schengen. La durée de l’interdiction d’entrée dépendra de votre situation personnelle. Elle peut varier de 2 à 20 ans.”*).

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen waarbij het opzet werd verduidelijkt. Tevens blijkt niet dat verweerder, die blijkens het elektronisch administratief dossier verzoeker op 9 juli 2024 al eerder gehoord had, waarbij deze gewag had gemaakt van zijn verblijfsrecht in Spanje en van een duurzame relatie aldaar, met vragen of onduidelijkheden zat die aanleiding hadden moeten geven tot een eventueel bijkomend gehoor van verzoeker. Verzoeker laat ook na te duiden wat hij eventueel in een bijkomend gehoor had willen toelichten of welke bijkomende stukken hij had willen voorleggen om verweerder te doen afzien van zelfs het opleggen van een nationaal inreisverbod. De Raad neemt aldus niet aan dat verweerder in casu een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke modus operandi heeft gehanteerd. Verzoeker poneert dat hij niet afdoende werd gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie maar hij laat na te duiden met welke concrete persoonlijke en familiale elementen verweerder geen rekening heeft gehouden die hij bijkomend had kunnen vernemen als verzoeker nogmaals werd gehoord. Het volstaat niet om op algemene wijze te poneren, *“Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.”*

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA